núm. 64

el pèsol negre

març - abril - maig - juny · 2014 II època 5.000 exemplars

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

www.bllibertari.org

Desallotjat el CSO La Tremenda després de 9 anys de lluita

El 3 de març, operàries subcontractades per Fecsa-Endesa amb el consentiment de l'Ajuntament de Manresa, sense previ avís ni ordre judicial, van entrar, tirar a terra i destruir l'espai, posant fi a 9 anys de lluita antipatriarcal duta a terme pel col·lectiu Columna Clitoriana. Diverses accions van donar resposta a l'agressió el mateix dia i setmanes després del desallotjament. > 3

#Efecte Can Vies

El desallotjament del CSA Can Vies ha provocat una resposta col·lectiva que ha trascendit (i de llarg) la lluita en defensa del centre social. Mostra evident del descontentament generalitzat, la petita revolta s'ha estès per molts barris i ciutats de Catalunya, on s'han produït desenes d'accions en solidaritat amb l'espai alliberat. El Bages i el Berguedà no han estat exemptes de mobilitzacions, demostrant que mica en mica estem perdent la por. >5-6

Escratxe el Primer de Maig a Berga

Jordi Simon va ser objectiu d'un escratxe realitzat l'1 de maig a Berga. L'empresa administrada per Simon deu 27.115 euros a una extreballadora i estan en processos judicals. l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat i la CGT van realitzar aquesta acció sota la casa de l'antic responsable de *Berguedà Actual*. > 5

Agressió de la Policia Local a Manresa

El passat 24 de febrer la policia local de Manresa va agredir a en Mohammed prop de les piscines Municipals. Aquest és un nou cas de prepotència policial en una ciutat infestada d'abusos de poder quotidians, sobretot contra els sectors més empobrits i estigmatitzats. > 4

Campanya per l'anarquia a Berga

La campanya "Portem un món nou als nostres cors" s'exten a Berga, malgrat la repressió als col·lectius llibertaris. > 6

DOSSIER CENTRAL

CSO La Tremenda: 9 anys de lluita antipatriarcal

Editorial

Anem per bon camí

Pep i tu

Berga, abril de 2014

Sí, fins i tot jo que estic entre el realisme i el pessimisme ho he de reconèixer: anem per bon camí. L'efecte Can Vies n'és la prova definitiva. I el millor de tot: en aquest camí es va xino - xano però un cop iniciat no es tira enrere. Prou de metàfores! Per favor! Sí d'acord, perdó. Anem al gra.

Primer: el lloc on es fa la política, on s'aconsegueixen les victòries, on els moviments socials han de tenir permanent i combativa presència és al carrer; Can Vies n'és l'exemple paradigmàtic.

Segon: la violència és una relació social més i per les que no reconeixem de cap manera que l'estat en tingui l'exclusiva, la violència és una tàctica més per a la qual cal formar-se, i la millor manera de formar-se és fent-la servir. Per tant, s'ha acabat la cantarella pacifista o postmoderna que diu que totes les manifestacions han de ser festives (us en recordeu del May Day?).

Tercer: l'acció directa, l'autogestió i la lluita són pràctiques desitjables i exportables a la resta de la societat. La gent està farta de ser «el pot de les hòsties». Tots som un. Cremem, destruïm, combatem i construïm el món nou. Tot en una. Prou tonteria mediàtica de fer dividir les persones en violents i pacifistes. Aquestes etiquetes només serveixen a les institucions i la policia i aquest discurs cada cop arrela menys en la societat. I és que Can Vies està sent molt gran: lluita al carrer, amb coherència, sense claudicacions i sobretot sense buscar intermediaris, el subjecte segueix sent Can Vies, en tot moment.

L'explosió de ràbia naturalment era motivada per molt més que Can Vies i anava també molt més enllà. Totes ho sabem això. Però hem vist que les nostres capacitats són importants.

Can Vies ha estat una prova, però ja vam veure canvis d'actitud i d'organització molt positius en altres manifestacions com per exemple la de suport a la Mònica i al Francisco. Segur que el camí no serà tant planer com ha semblat per moments. Però està clar que és aquest. Organitzades i amb actitud, com diria un bon amic.

En la lluita ens trobarem, per sobre de dogmes ideològics. I si amb qui ens trobem és amb el lumpen i no pas amb cap parlamentari «esquerranós» o cap papa de les idees, doncs ja està bé que sigui així: mai n'hem esperat res dels polítics. Salut i anarquia! Que el foc no s'apagui!

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Si vols col·laborar econòmicament et deixem el número de compte: 1491 0001 22 2028287627.

Tancament d'aquesta edició: 8 de maig de 2014

En aquest número hi ha participat: A terra els murs, Barrikada, Columna Clitoriana, Compx, Judith Cobeña i Guàrdia, Les Bigues, Lola de Bellesguard, Manresa Blond, Octavi Serra & Mateu Targa, Pep i Tu, Roger, Ruda, Tremendes, Una, Winchi

Portal web:
www.bllibertari.org/

I en PDF a:
www.pesolnegre.info

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Humor

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c. del Balç 4 baixos esquerra. 08600 Berga. actll@berguedallibertari.org www.bllibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c.del Balç 4 baixos dreta. 08600 Berga. Tel i fax: 938216747
cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747.
sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

CNT-AIT Berga: c. Pinsania n 7. 08600 Berga.
https://www.facebook.com/cntberga

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent
Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATENEU POPULAR ROCAUS
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES:
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559
cgtmanresaneteja@hotmail.com

CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa

CNT-AIT: Pl. Catalunya 9 ent 1r i 4r, 08242 Manresa
Tel. 931788368. sov@manresa.cnt-ait.es

COLUMNA CLITORIANA
columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

ASSEMBLEA LLIBERTÀRIA DEL BAGES
allbages@bllibertari.org

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa

Fecsa-Endesa i l'Ajuntament de Manresa desallotgen 9 anys de lluita antipatriarcal

Tremendes

Manresa, abril de 2014

El CSO La Tremenda feia nosa a Endesa Distribución Electrica S.L. a l'hora de complir el projecte urbanístic previst a la zona del barri de Vic-Remei, el qual passaria a mans municipals. La solució per a l'empresa va ser el desallotjament, entrant a l'espai i destrossant la Tremenda. Així doncs, el 3 de març, operàries subcontractades per Fecsa, sense previ avís ni l'ordre judicial pertinent, van entrar, tirar a terra i destruir l'espai, posant fi a 9 anys de Tremenda.

L'Ajuntament de Manresa va posar totes les facilitats a l'empresa per tal de dur a terme les obres de l'actuació urbanística "Segre", que compren el complex de l'Anònima, part de la qual esdevindrà propietat municipal. Les facilitats que va posar l'Ajuntament van des de donar permís d'obres i permís d'enderroc, ometent que hi havia un espai habitat i en ús des de feia 9 anys (cosa que l'Ajuntament coneixia perfectament), fins a posar a disposició immediata un tècnic de l'Ajuntament per fer un peritatge de l'estat final del CSO La Tremenda i així justificar que l'actual estat és inhabitable. Per tant, FESCSA -ENDESA destrossa l'espai i l'Ajuntament constata que l'espai ja no es habitable, consumant així el desallotjament il·legal.

L'inici de l'enderroc de tota l'actuació urbanística va començar per La Tremenda intencionadament

L'operació de trasllat de Fecsa-Endesa i cessió de la zona a mans municipals, va començar amb el desallotjament il·legal del centre okupat. No va ser casual que s'iniciés pel Centre Social Okupat, ja que d'aquesta manera no s'aixecaria cap alerta per a les okupants. Un cop desallotjada la Tremenda, les obres de l'actuació urbanística han continuat i el trasllat de Fecsa a la nova seu de La Catalana van finalitzar el 17 de març. Ara, l'antiga central elèctrica de Manresa, coneguda popularment com La Catalana, és la nova seu d'Endesa a la Catalunya Central.

Aquesta actuació urbanística ja estava prevista dins el Pla General de Manresa, aprovat el 1997, i que tenia com a objectiu principal obtenir la cessió de l'antic edifici de les Forces Hidroelèctriques del Segre (edifici Anònima) i dels espais immediats. El conveni entre l'Ajuntament de Manresa i Endesa Distribución Electrica S.L. es va signar l'11 de març de 2010 i afectaria a les dues finques propietat de Fecsa-Endesa a Manresa: la Catalana i Segre. L'acord preveia la cessió a la ciutat de l'ús de la nau principal de l'antiga central del Segre i per altra banda, l'empresa podria situar les oficines a l'edifici protegit de La Catalana amb una rehabilitació que ha suposat 6,5 milions d'euros.

En els propers dos mesos els edificis del carrer Sant Salvador 6-12, 14 - 20, del carrer Llussà 7 i 9, i del carrer Puigterrà de Dalt, 16-18, seran tirats a terra. A banda d'obrir un nou pas de vianants que connectarà el carrer Hospital amb el carrer Puigterrà de Dalt, de moment es desconeix quines intencions municipals hi ha a la zona.

Desallotgen 9 anys de lluita antipatriarcal

El CSO La Tremenda es va alliberar el mes de març de 2005 pel col·lectiu feminista Columna Clitoriana, per tal de crear a la ciutat un espai on crear resistències antipatriarcals. Durant aquests 9 anys a La Tremenda s'hi ha fet múltiples actes, xerrades, tallers i encontres (informació ampliada al Dossier Central d'aquesta publicació). La resposta al desallotjament no es va fer esperar i el mateix dilluns 3 de març, més d'una desena de persones van desallotjar l'oficina d'atenció al públic de Fecsa-Endesa al passeig Pere III de Manresa. Al vespre del mateix dia hi va haver una marxa-concentració, on més de 200 persones van mostrar la repulsa al desallotjament. A més, el 16 de març es va organitzar una manifestació de suport que va recórrer el centre de Manresa i on van ser assenyalats els responsables del desallotjament.

El tercer cas de desallotjament extra-judicial a Manresa

L'intent d'enderroc del CSO la Tremenda de Manresa és la tercera jugada extra-judicial (que s'hagi fet públic) que s'utilitza per a fer front a l'okupació. La fermesa i la vehemència amb la qual es demana el compliment de les lleis a tota la població queda en paper mullat quan l'han de complir aquells que la fan a la seva mida i l'utilitzen, o no, quan els hi convé.

Ara farà 9 anys, més o menys a la mateixa època que s'okupava el CSO la Tremenda, que s'alliberà una torre a la urbanització Sol i Aire que havia de servir de vivenda i que s'anomenà Cocktelera. Després d'un primer desallotjament policial, les okupants reokuparen l'immoble. Davant l'impossibilitat de fer-les fora per la via legal, la propietat, amb múltiples tentacles dins la vida política manresana, presentà una denúncia tot afirmant que les okupes l'havien agredit per justificar un segon desallotjament. Aquesta denúncia implicà que 6 persones tinguessin una ordre d'allunyament durant 2 mesos del Passeig de Manresa.

Uns anys més tard, va ser el torn de la Zona Temporalment Alliberada Banzai, que en estar situat al vell mig del centre històric, durant una època en la qual no hi vivia ningú, hi entraren a robar l'enllumenat elèctric. En el moment que les okupants intentaren reparar la instal·lació, la propietària aprofità per afirmar que s'estava okupant el Banzai quan no s'havia deixat d'utilitzar. Malgrat les evidències i l'existència d'un procediment judicial en curs, els Mossos d'Esquadra desallotjaren el centre social i detingueren a 6 persones.

Ara ha estat el torn del CSO la Tremenda amb la vil estratègia utilitzada per Fecsa-Endesa i l'Ajuntament de Manresa. Operàries contractades de la companyia elèctrica, trancaren la porta d'entrada al CSO i començaren a destrossar-la per dins per a justificar un hipotètic estat ruïnós de l'immoble i possibilitar el seu enderroc tot saltant-se la via judicial.

Comunicat de l'edifici alliberat de Les Bigues

A les bigues tornarà a haver-hi rates en lloc de gent

Manresa, maig de 2014

Fa prop de 8 anys s'ocupava la casa, abandonada per la FECSA, situada al xamfrà del carrer Puigterrà de Dalt amb carrer Lluçà. Un edifici que duia anys d'abandonament i que s'havia omplert de rates i porqueria. Els propietaris se n'havien desentès, fins al punt que durant més de 5 anys va estar rajant aigua potable que omplia els dipòsits de ploma i s'acabava perdent. L'estat era realment deplorable i obsolet. Però, oh sorpresa!, quan vam decidir entrar a viure-hi (sí! a viure!) els propietaris van engegar tot tipus de maniobres per malmetre'n el seu ús i forçar la gent a abandonar el lloc. Maniobres com tallar l'aigua (llavors sí que hi van pensar!), tallar la llum, accelerar el projecte per tirar-ho a terra, denúncies, informes varis... que no van fer desistir la gent que hi érem. Fa 8 anys, doncs, passava tot això. Fa 8 anys, recordareu com l'accés a l'habitatge era impossible, ni lloguer ni hipoteca ni res. Això sí, pisos buits, preus abusius, gent dormint als carrers, tot això no era suficient per adonar-nos que no anàvem bé. Llavors, però, ningú veia de bons ulls el fet d'ocupar una casa per a poder viure. El cas és que el temps ens ha donat la raó. I tant! Actualment hi segueixen havent pisos buits (més de 9400 a Manresa, que suposa un 25 % del total), gent que dorm al carrer (prop de 100 persones pernocten cada dia als carrers de Manresa). Es desnonen una mitjana de 5/6 pisos al mes de gent que no pot pagar. Per això, i molt més, creiem que teníem raó quan ens oposàvem a aquest sistema que ha convertit l'habitatge en un luxe.

Les bigues cauen, però la nostra raó i dignitat segueixen ben altes!

Nova agressió policial a Manresa: ara la Policia Local

Una

Manresa, maig de 2014

El passat dilluns 24 de febrer, vora dos quarts de cinc de la tarda, en Mohammed va deixar la furgoneta al costat de casa seva, prop de les Piscines Municipals de Manresa. Mentre esperava les claus del garatge que li havia de portar el seu germà, van aparèixer dos agents de la Policia Local. Els agents van preguntar sobre si era el propietari del cotxe que hi havia aparcat, per què si aquest era el cas, li haurien de posar una multa. En Mohammed va respondre que si que era el propietari i que no entenia per què li posaven una multa si només havia parat un moment per a descarregar el vehicle, i que a més a més estava estacionat just davant del seu garatge, amb la qual cosa no molestava a ningú. En sentir que era el propietari del garatge, la Policia Local va demanar al Mohammed que l'obrís i una vegada tornà el seu germà, l'obriren tal i com exigia la policia. Fou en el moment que el policia els hi demanà que el mantinguessin obert, que en Mohammed els hi va exigir una ordre judicial i en veure que —òbviament— no en tenien cap, tancà el garatge. Fou en aquell moment que els Policies Locals van demanar reforços. El germà d'en Mohammed, per la seva banda, havia quedat just a aquella hora per vendre un cotxe i arribava tard, de manera que va marxar tranquil·lament. Però arribaren els reforços de la Policia Local i seguint les ordres dels seus companys, 4 o 5 policies es van abalançar violentament sobre el germà d'en Mohammed i el començaren a colpejar, a trepitjar i el van ficar dins el cotxe amb l'objectiu de detenir-lo.

Mentrestant, un altre agent va aparèixer amb la moto i va colpejar amb el manillar en Mohammed. El van agafar violentament exigint-li les claus del garatge i davant la seva negativa li van donar un cop amb la porra i l'estamparen contra la paret; li van agafar el cap i li van donar un cop tan fort que es desmaià per moments. En obrir els ulls de nou, va notar com 3 o 4 policies l'estaven xafant i li agafàven violentament les claus del garatge. A més a més els hi va demanar que anessin amb compte perquè tenia mal a l'espatlla, però enlloc d'això li van donar múltiples cops mentre el seguien insultant i trepitjant. Finalment, obriren del tot el garatge i no van trobar res que els hi pogués interessar. Van portar en Mohammed a l'Hospital i posteriorment se l'endugueren a la Comissaria dels Mossos d'Esquadra, on va romandre fins dimecres. En arribar a la Comissaria sol·licità el seu advocat, però els policies no el van trucar fins a l'endemà i no arribà fins a les 18 h de la tarda de dimarts.

Amb tot, en Mohammed està acusat encara no sap ben bé de què i el seu germà ho està d'intentar agredir els policies amb un pal; un pal que manté recta un arbre de davant de casa seva i que és impossible de desenterrar amb la força de les mans. Per la seva banda en Mohammed també ha presentat una denúncia que de moment sembla que tira endavant. Per sort, en aquesta ocasió hi ha hagut diversos testimonis que han vist els fets.

Després de la detenció, en Mohammed diu que l'han parat dos o tres vegades més sense cap motiu i que al barri és molt comú que parin a la gent per què sí. Afirma que té un estat de tensió, que pel simple fet d'anar amb el cotxe, ja sent que està fent alguna cosa malament i que per això gairebé ja no es mou per altres zones de Manresa.

Un nou cas de prepotència policial en una ciutat infestada d'abusos de poder quotidians, sobretot contra els sectors més empobrits i estigmatitzats.

Els abusos segueixen als Lledoners

A terra els murs

Manresa, maig de 2014

Quan parlem de la presó de Lledoners, les persones que estem fora sovint només recordem la imatge que ens van fer menjar els mitjans de desinformació que és la imatge de la piscina del centre, i els comentaris sovint són: que bé que es deu viure allà dins amb tot pagat... Però, per qui ha tingut la desgràcia de tenir el més petit contacte amb la presó, ja sigui per via directa o per algun conegut, sap que no hi ha res més lluny que la realitat.

A part de la privació de llibertat, es veuen tallades les relacions amb el teu entorn afectiu directe, controlen les teves relacions, els teus horaris, les teves comunicacions, el que has de menjar, la teva salut, les teves activitats... això és part de la petita tortura diària que és viure en una presó. I tots aquests factors es converteixen en formes de xantatge quan un pres decideix a no callar.

A part de la tortura que és viure en un centre penitenciari, existeixen molts abusos dins les presons, abusos que passen per sobre les seves pròpies lleis.

Normalment, per un pres el més fàcil és callar davant d'aquestes situacions, ja que qualsevol forma de queixa es pot convertir en una denúncia en contra teva i en una pèrdua de <<privilegis>> dins de la presó. A més la connivència dels Jutjats de Vigilància Penitenciaria amb els carcellers i la institució és més que reconeguda per qui s'hi ha hagut d'enfrontar. Tot i això, hi ha presos que s'atreveixen a denunciar els petits abusos i a no estar callats, tot i els problemes que saben que això els pot portar.

Aquest és el cas d'un pres que darrerament s'ha enfrontat a la institució cada vegada que aquesta se saltava les seves pròpies normes i això li ha portat molts problemes.

Aquests últims temps li han estat requisats material de difusió i escriptura, que havia utilitzat sempre davant els funcionaris i no havia tingut mai cap problema. Els carcellers, cansats que el pres denunciés els maltractes, li han obert un expedient, denunciant que no podia tenir aquest material, i dient que ho havia sostret de l'escola del centre.

El pres ja havia patit amenaces verbals d'un dels carcellers, pressionant-lo perquè no escrivís tantes cartes, i que si no acabava amb les queixes <<lo iba a joder>>, li va dir literalment. En varies ocasions, al pres se li han donat notificacions només en llengua catalana, tractant-se d'una persona estrangera, sense facilitar-li la traducció al castellà, tot i que ell ho ha demanat reiteradament, impedint així la seva defensa davant d'acusacions o situacions de canvis dins del centre.

Això és només una petita part d'informació que surt d'aquest centre de tortura, però normalment aquests abusos no són denunciats, o no se n'assabenta ningú, o bé es giren en contra del pres si s'atreveix a denunciar-los. Així la impunitat dins els centres penitenciaris és total.

Quart director a la presó de Lledoners

Des que va entrar en funcionament, Lledoners porta gairebé director nou per any. I és que a l'abril Josep Font va ser traslladat a la presó nova de Puig de les Basses (Figueres) i el seu lloc de direcció ha estat ocupat per Domingo Estepa.

Josep Font va ser altament criticat pel cos carceller per qüestionar algunes pràctiques que es feien servir a la presó i la seva <<flexibilitat>> davant dels conflictes. Amb aquest canvi –ben vist pel funcionariat– possiblement s'amplii el marge d'impunitat.

Estepa té un ampli currículum en el món carcerari, primer com a carceller especialitzat i després com a càrrec superior, sent Subdirector de Règim entre els anys 2002 i 2006 a la presó de Quatre Camins a la Roca del Vallès i en aquests darrers anys com a gerent. Recordem que a Quatre Camins, en els temps que Estepa hi va ser, es van produir dos motins, el de l'any 2002 i el de 2004. En aquest últim motí, va haver-hi una repressió brutal contra els presos amotinats, els quals van patir greus tortures i maltractaments. Ara fa un any es va produir el judici per aquests fets on es van constatar els greus abusos i van ser imputades fins a 9 carcelleres.

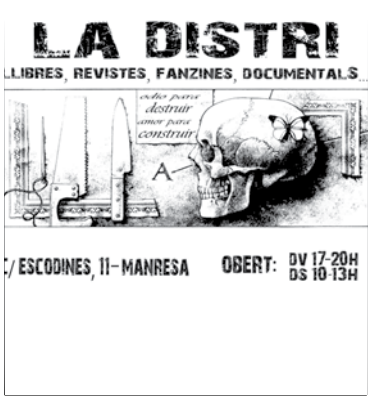

Amb caputxa o sense, Can Vies es defensa

Unes

Manresa, juny de 2014

Com tothom ja sap el passat 26 de maig es va dur a terme l'ordre de desallotjament del CSA Can Vies al barri de Sants de Barcelona. Arran d'això s'han desenvolupat una sèrie de fets que han generat un clima de confrontació entre l'Ajuntament de Barcelona i les veïnes i les solidàries que han mostrat el seu suport a Can vies; han entrat en conflicte dos models diferents d'entendre una mateixa ciutat. D'una banda la ciutat cívica, la dels interessos turístics, la Barcelona maca i que amaga les seves diferències socials, en definitiva la «marca Barcelona». I de l'altra banda aquella ciutat que lluita, que vol transformar la realitat, que fa del suport mutu i l'horitzontalitat un dels seus valors principals, aquella on Can Vies era i encara és, un dels motors al barri de Sants i un referent per a la resta de la ciutat.

Quan Can Vies es va okupar fa 17 anys aquest centre social s'obria amb la necessitat de donar cobertura a diferents col·lectius que treballaven per la transformació social, amb un projecte enfocat cap a la gent del barri. Durant aquests anys han estat milers les persones que han passat per allà i tot i l'heterogeneïtat tant dels individus com dels col·lectius que han participat de l'espai, aquest sempre s'ha mostrat afí en una sèrie de valors com són l'autogestió, la solidaritat i l'acció directa. Mostra d'això ha estat la renúncia ferma a l'oferiment d'un espai per part de l'Ajuntament en compensació pel que ja s'estava gestionant i que actualment és a terra.

Aquests valors han esdevingut una resistència que va començar a l'interior amb una sèrie de companyes encadenades i embidonades en diferents punts estratègics de la finca que va servir per guanyar temps i, d'aquesta manera acostar el màxim nombre de gent possible a les portes de Can Vies i portar el conflicte al carrer. Han estat moltes les persones i moltes les aportacions per la defensa de Can Vies, els talls de carrers, els intents d'aturar els vehicles que ferien efectiu l'enderrocament, els aldarulls i atacs a entitats capitalistes i col·laboracionistes amb l'Ajuntament, les cassolades solidaries, les concentracions en suport a les detingudes, les aportacions econòmiques..., fins a l'última aposta del veïnat que ha acabat de desbordar els interessos del consistori: l'aturada dels enderrocs i la reconstrucció de l'immoble.

És innegable que tot això no hauria estat possible sense el suport incondicional per part del veïnat i d'altres col·lectius i persones d'arreu que simpatitzen amb els valors abans esmentats i aquest suport s'aconsegueix tenint un discurs clar i planer, una pràctica de lluita extensible i aplicable a/i per tothom. Tot plegat fent d'un espai que ja de per si està estigmatitzat pels mitjans de comunicació pel fet de ser okupat, un lloc accessible i de benvinguda per a gent de tot tipus.

Tampoc s'ha tingut por a relacionar-se amb altres col·lectius del barri, tot i que per ideologia no es comparteixi la totalitat d'un discurs polític però que una vegada trenques el dogma ideològic trobes que la col·laboració amb aquests dóna peu a una companyonia que porta a que es donin situacions com les viscudes aquests dies a Sants.

Ha quedat clar que dins les vies institucionals no hi ha cabuda per les nostres demandes

La resposta al carrer en forma de revolta ha sorprès a tothom i ha estat la clara mostra del gran descontent social que existeix, a més ha servit per mostrar l'increment i la maduració del moviment anticapitalista a Barcelona i a la resta de Catalunya . La diversitat d'estratègies ha estat molt important així com l'extensió de la protesta a la resta de barris. D'altra banda ha quedat clar que dins les vies institucionals no hi ha cabuda per les nostres demandes d'alliberament social i és només quan ens mobilitzem al marge de la legalitat i les institucions quan ens fem més fortes. Aquí és on ells comencen a veure en perill els seus privilegis i com tremola la seva pau social basada en la desigualtat. Hem demostrat que la nostra força és al carrer. Els atacs a les seus de CIU, a bens materials de TMB i a entitats bancàries són la resposta cap als responsables tant del desallotjament de Can Vies com dels que dia rere dia ens oprimeixen.

Els discursos dels mitjans de comunicació i de l'Ajuntament no se'ls creu ningú, quan parlen d' especialistes antisistema entrenats a l'estranger, que generen els avalots i de grups minoritaris . Si bé és cert que els atacs als bancs o multinacionals eren dutes a terme per grups petits és també cert que gran part de la gent que estava al carrer i que participava de les mobilitzacions donava suport a aquests fets en forma d'aplaudiments. Malgrat la criminalització, les convocatòries cada dia eren més massives fins arribar a la manifestació de dissabte que va aplegar a milers de persones pel centre de Barcelona. La divisió que han volgut fer des de l'Ajuntament i els mitjans de comunicació entre violents i no violents no els ha sortit bé aquesta vegada i a molta gent li ha quedat clar que l'Ajuntament només ha volgut parlar quan els disturbis s'estenien i que la major violència és la que genera un sistema social injust. Ha quedat palès tant a Sants com al Gamonal que només mitjançant l'autoorganització i la radicalització de la protesta podem fer front a les agressions que, cada dia ens fa el capitalisme. Aquests dies han sigut un aprenentatge col·lectiu i una experiència més en la lluita per la nostra llibertat.

L'Ajuntament s'ha vist sobrepassat pels fets ocorreguts. Quan ha vist que la revolta durava dies i s'extenia a la resta de Catalunya ha sigut quan ha ordenat la paralització de l'enderroc i quan ha insistit en negociar amb Can Vies per solucionar el problema.

Can Vies s'ha negat a parlar res amb l'Ajuntament i ara mateix el col·lectiu conjuntament amb les solidaries del barri ha decidit reconstruir l'edifici al marge de les institucions i és en aquesta opció en la que s'ha centrat el col·lectiu de Can Vies. En aquest sentit s'han fet diverses jornades de treball que han sigut massives i han demostrat el suport veïnal al centre social i a una forma d'organització al marge de les institucions basada en l'horitzontalitat i el suport mutu, perquè com ha dit un dels portaveus: «Can Vies no és un centre cívic, és un centre de lluita» és per això que la resposta al desallotjament ha anat més enllà i és que no solament ha sigut un atac a Can Vies sinó a tota la gent anticapitalista que lluita contra aquest sistema. D'altra banda les institucions han intentat gestionar el conflicte mitjançant la presència policial, la detenció i identificació de desenes de persones, l'empresonament de dos solidaris o les amenaces a Can Vies si no acceptaven negociar.

El conflicte encara està obert és per això que recordem les exigències de l'Assemblea del Barri de Sants (ABS):

1) Dimissió del regidor del districte, Jordi Martí; i de l'alcalde, Xavier Trias.
2) Fre immediat de l'enderroc.
3) Alliberament de totes les detingudes sense cap tipus de càrrecs.
4) Que s'aturi el desplegament policial que està militaritzant el barri.
5) Paralització de tots els desnonaments de qualsevol tipus i la retirada dels processos de desallotjament de la resta de Centres Socials Okupats en perill.

L'efecte Can Vies s'estén a Manresa

Manresa Blond

Manresa, juny de 2014

Mentre als carrers de Barcelona se succeïen i multiplicaven les mostres de solidaritat i resistència, als pobles i ciutats d'arreu s'estenien expressions germanes. A Manresa el dimecres al vespre hi va haver una concentració que aglutinà unes 150 persones i que al convertir-se en manifestació va recórrer els carrers del centre de la ciutat rere una pancarta amb el lema «Estenem la solidaritat i la ràbia amb Can Vies». La vidriera de la seu de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) va acollir els lemes de la protesta mentre crits com «Qui sembra la misèria, recull la ràbia» o «Si Can Vies va a terra, Manresa en peu de guerra» s'escoltaren intensament. Tot, sota l'atenta mirada d'un ampli dispositiu policial que es desplegà per a l'ocasió, amb diverses furgonetes dels ARRO's.

D'altra banda, i tal com informen els diaris comarcals, les nits de dimecres i dijous es van succeir diversos sabotatges: almenys 6 seus bancàries aparegueren amb els vidres trencats, es produí un incendi a la seu de les oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya així com també es van trencar els vidres de la seu de CDC. Aquesta darrera acció es va saldar, passada la mitja nit de dijous, amb la detenció d'una persona per part de la Policia Local que, no contenta amb aconseguir un petit trofeu sense cap mena de prova, va propinar cops a la cara a la persona detinguda per, acte seguit, acusar-la d'atemptat a l'autoritat. El desplegament policial va anar in crescendo durant la matinada de dijous, amb cotxes de policia movent-se perillosament pels carrers de la ciutat.

Divendres al matí, les habitants d'una masia propera al barri del Xup es despertaven amb un gran desplegament policial: dos furgonetes dels ARRO, 2 patrulles de mossos, el sotsinspector dels mossos de Manresa i un mínim de tres agents de paisà. Tot això per, suposadament, buscar una persona perillosa que hauria buscat refugi a la casa. Davant la negativa dels habitants de la casa a deixar-los accedir i en no tenir ordre judicial, la policia no va poder entrar. La intimidació i la presència a la finca per part de la policia va durar unes cinc hores, moment en què van marxar sense donar més explicacions. Durant les cinc hores que va durar la intervenció, desenes de veïnes del Xup van contemplar, perplexes, el dispositiu i tantes altres solidàries, van fer acte de presència davant la casa, resultant dos d'elles identificades pels mossos.

En certa manera com a resposta a tanta pressió policial i com a acte de solidaritat amb totes les detingudes per «l'efecte Can Vies», es va realitzar el mateix divendres al vespre una concentració a Sant Domènech, de manera més o menys improvisada. A la concentració hi van assistir una cinquantena de persones i va servir per visualitzar un altre cop el conflicte al centre de la capital del Bages. Al llarg de la protesta es repartien centenars d'octavetes.

Volem informar també que el detingut va passar a disposició judicial dissabte i la seva detenció es va prolongar fins dilluns al matí, moment en que va abandonar el jutjats amb l'obligació d'anar-hi a signar cada dia.

El cas de Manresa és només una mostra de l'alarma social que han generat els polítics i els mass media arrel de l'#efectecanvies. Quan la repressió és la norma, la revolta s'estén. Solidaritat amb les que lluiten!

Una de les finestres del SOC de Manresa cremada per un dels atacs en solidaritat amb Can Vies

Des de Berga amb Can Vies

Barrikada

Berga, juny de 2014

L'ona expansiva de la revolta de Can Vies també va arribar al Berguedà. El dimecres 28 de maig una cinquantena de persones es van concentrar a la plaça de Sant Pere de Berga per mostrar el seu rebuig al desallotjament de l'històric centre social okupat de Sants (Barcelona).

La concentració va emprendre la marxa i va acabar a la seu de Convergència Democràtica de Catalunya (CiU) de Berga on s'hi va penjar una pancarta contra el desallotjament. Els Mossos d'Esquadra van seguir de ben a prop la marxa que no va registrar incidents. Ja durant la nit, i coincidint amb els disturbis que estaven tenint lloc a Sants, la seu de CiU de Berga situada a la carretera de Sant Fruitós va ser atacada per uns desconeguts que van rebentar els vidres de l'aparador i de la porta. De manera simultània més d'una dotzena de seus de CiU repartides pel territori rebien també les visites dels solidaris amb Can Vies. La notícia de l'atac era reproduïda al dia següent per la premsa comarcal i fins hi tot alguns grups polítics van redactar comunicats condemnatoris dels fets. L'autor d'aquest breu, en canvi, no pot sinó alegrar-se que Berga, més enllà d'accions simbòliques, també contribuís en l'extensió de la revolta.

Els vidres trencats de la seu de CiU de Berga després de l'acció en suport a Can Vies

Escratxe a Jordi Simon Perayre

Pep i tu

Berga, maig de 2014

El propassat dijous 1 de maig a Berga, el Sindicat d'Activitats Diverses de Berga adherit a la CGT junt amb l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat van celebrar el Primer de Maig a la ciutat. Recordem que l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat fa més d'una dècada va recuperar aquesta celebració a la ciutat de Berga. Enguany per celebrar el Primer de Maig, les entitats esmentades van dur a terme un «escratxe» al carrer Sardana, davant d'on viu Jordi Simon Perayre, gerent i director del Berguedà Actual (per més informació sobre aquest conflicte veure el pèsol negre número 53, 56 i 63).

I perquè aquesta acció? L'empresa administrada per Simon deu 27.115 euros a una extreballadora i ell en persona ha denunciat una de les treballadores que ha protestat per la situació creada a partir del seu acomiadament.

Segons els organitzadors: «no trobem millor manera que celebrar el Primer de Maig que lluitant amb un conflicte obert en aquesta ciutat». Preguntats pels objectius d'aquesta acció, els organitzadors afirmen que ho fan per garantir «la llibertat sindical i perquè els morosos paguin el que deuen».

L'escratxe del Primer de Maig ha estat el primer de una sèrie programada per fer públic el conflice amb Jordi Simón Perayre. Dissabte 7 de juny es va fer el segon i segons fonts propers al sindicat les accions continuaran ja que ni l'explotació, ni la repressió sindical ni els deutes econòmics amb els afiliats a l'anarcosindicat berguedà poden quedar impunes, i cal que tothom ho sàpiga.

"No som víctimes, ni tampoc inofensives. Coneixem la ràbia, l'odi i la indignació. Sabem que tenim força i mitjans per combatre. Lluny de la imatge del sexe dèbil i insegur que tant ens han intentat calar, creixem, ens empoderem i ens fem fortes dia a dia, algunes vegades juntes, altres soles, però sempre conscients de la importància de creure en una mateixa"

La lluita feminista i la pràctica anticapitalista han estat sempre per a nosaltres un vincle indissoluble, en el qual una no té coherència sense l'altra. La destrucció d'una ha d'anar acompanyada de la destrucció de l'altra.

Tant important és la teoria com la pràctica que li dóna vida. Així doncs el mes de març del 2005 el col·lectiu Columna Clitoriana okupem La Tremenda, amb una senzilla raó de lluitar contra tota relació de poder, i generar un espai des d'on dur a terme aquesta lluita.

Des de bon inici se'ns evidencia que els nostres posicionaments han de confrontar-se a aquest tan conegut feminisme de la igualtat abanderat per les polítiques estatals. Veiem com precisament aquest és un exemple més de com l'estructuració del poder tergiversa i apedaça l'arrel de la violència estructural que patim en aquest sistema autoritari. Quina seria la realitat quotidiana d'aquest futur pel què lluitem? és una resposta que, ha estat sempre al llarg d'aquests nou anys de Tremenda, en constant construcció sense conclusió. Ara bé, la manera com construir-nos i com construir aquest projecte ja comportava una pràctica revolucionaria en la nostra quotidianitat. Revolucionà les nostres vides i polititzà fins a la última acció i percepció diària. Fou un procés col·lectiu que creà vincles polítics que es materialitzaren en una okupació antipatriarcal; el CSO La Tremenda. El procés d'okupació va representar una etapa molt important del col·lectiu, amb aspectes i conseqüències a moments més positives i amb altres més negatives, però ha estat un procés amb ressonància tant a nivell individual, col·lectiu , com per una ciutat com Manresa...

Han estat varis els objectius que ens hem anat conformant i ens hem proposat desafiar juntes durant aquests anys. A nivell teòric, cap de nosaltres teníem un discurs gaire delimitat, ni gaires referències històriques clares. Tot i que la sospita i l'evidència era real i palpable, calia cercar les paraules, els discursos i les respostes, per això vàrem fer una mirada al passat, per poder identificar les diverses onades feministes que han tingut veu al llarg de la història, a les "no fonts", ja que crèiem que sense saber què ens ha precedit, difícilment podríem arribar a entendre la nostra posició actual, així com els canvis que s'han donat en les relacions de poder i les estructures d'opressió patriarcals i capitalistes. Volíem així anar redebatent constantment els discursos, adaptar-nos a les noves circumstàncies i necessitats pròpies, sense caure en dogmatismes ni discursos tautològics i/o deconstructivistes d'aquest postmodernisme generalitzat que potencia l'ambigüitat i la despolitització.

Des dels inicis ens hem centrat per necessitat en el procés intern de deconstrucció d'aquells rols i estereotips que al llarg de les nostres vides ens han marcat una direcció obligada, negant-nos el poder de decisió propi sobre els nostres cossos i pensaments i per descomptat en les relacions amb les altres. Sempre hem cregut necessari el qüestionar-nos els nostres hàbits, actituds, reaccions, sentiments...per així perdre'ns i trobar-nos de nou en un continu d'aprenentatge i noves experiències.

Alguns de nosaltres hem estat treballant paral·lelament en col·lectius o grups mixtes i en més o menys grau totes participem de les lluites socials generades en el context de la ciutat i part el territori. Al nostre entendre, la importància del feminisme que propugnem recau en el seu caràcter rupturista cap a nosaltres mateixes, al mateix entorn immediat i llunyà ja que conforma una pràctica antiautoritària real a aplicar transversalment a la resta de les lluites que en una mateixa haurien de conformar un alliberament global. Conscients de la importància de no aïllar-nos en una bombolla, hem buscat i continuem buscant ponts i estratègies per prioritzar i traspassar a la resta de lluites la perspectiva de gènere. Acabar amb la dominació i l'explotació requereix obrir varis fronts i l'atac multilateral.

L'actitud davant allò que ens envolta ha de ser un reflex de la nostra lluita. Per això sempre hem volgut fugir del discurs victimista on se'ns situa sovint i deixar enrere la guerra de sexes que falsament se'ns ha venut com si fos la nostra guerra.

Els inicis ...

Ara fa 11 anys, l'any 2003, un grup de dónes ens vam començar a reunir de forma informal a la ciutat de Manresa. Tot i que l'excusa inicial per trobar-nos va ser coordinar alguns actes i accions pel 8 de març d'aquell any, van ser diverses les motivacions que finalment ens van empènyer a trobar-nos i construir un espai de reflexió, debat i acció entre dones. Algunes formàvem part de col·lectius polítics de diferents tendències però totes sentíem que les temàtiques i lluites antipatriarcals adquirien un segon pla en l'agenda política dels projectes dels quals formàvem part en aquells moments. Altres no participàvem de cap col·lectiu en concret, però les preocupacions entorn la construcció de gènere i el determinisme de l'estructura patriarcal en la nostra quotidianitat, van fer que les inquietuds ens encaminessin cap a iniciar un recorregut comú. En aquest sentit doncs la nostra lluita començà com a una lluita transversal, al marge d'una ideologia dominant i concreta. Ara bé, per moltes ens serví per polititzar-nos i des d'aquest prisma veure la possibilitat d'una lluita contra tota autoritat. Així doncs, amb els anys aquest projecte ens ha vinculat a altres grups i individualitats pel treball d'un alliberament global ja que en cap cas hem treballat per una quota de poder femenina ni per reivindicar una reforma per a les dones, sinó per prendre posicionaments per l'esfondrament de les bases d'aquest sistema, entre elles el patriarcat.

Al principi d'aquests encontres hi va haver molts canvis pel que fa a les dones que en participàvem, ens trobàvem aquí i allà, sense uns objectius molt concrets… I és que tot just començàvem a compartir i descobrir quantes pors, preocupacions, inseguretats teníem en comú i sobretot quanta ràbia, força i ganes de canviar coses de nosaltres mateixes i enfrontar-nos juntes a allò que consideràvem (i considerem) que ens oprimia i ens esclavitzava. Així doncs vam començar a fer xerrades, festes per autogestionar-nos i accions per visiblitzar responsabilitats. Finalment al llarg de l'any 2004 ens acabem reunint al Centre Social Okupat Na Bastardes (2002 - 2005) espai del qual algunes de nosaltres també en formàvem part.

> "Compartir les experiències i vivències personals ens va fer veure que massa sovint vivíem les coses de forma aïllada i quan ho compartíem tot prenia el seu sentit, et senties recolzada i prenies consciència de com ens afecta viure en una societat patriarcal el fet d'etiquetar-nos com a dones"

És llavors, en una de les trobades de tarda-vespre a la sala gran del CSO Na Bastardes que l'emoció del què s'està debatent i compartint, i les ganes de continuar amb aquelles trobades genera la idea de posar-nos un nom com a col·lectiu. Després de varies propostes, acompanyades d'un ambient de riures i inspiració generalitzada, acabem per trobar un nom: Columna Clitoriana.

Durant aquella primera època com a col·lectiu comencem a treballar sobretot en l'àmbit de dona i salut. Primer, debatent i formant-nos sobre aquest tema i més tard, traient el discurs creat al carrer. Segurament iniciar els debats entorn l'àmbit de dona i salut va venir molt relacionat amb el fet que en aquesta primera etapa els debats es van basar molt en compartir experiències i vivències personals. D'una banda això ens va fer veure que massa sovint vivíem les coses de forma aïllada, pensant que érem les úniques que ens passava tal o qual cosa, per contra quan ho compartíem unes amb les altres tot prenia el seu sentit, et senties recolzada i prenies consciència de com ens afecta viure en una societat patriarcal el fet d'etiquetar-nos com a dones. D'altra banda, partir de les experiències personals ens va fer acostar-nos unes a les altres ràpidament creant llaços i vincles forts entre nosaltres.

És durant aquesta època que elaborem un dossier sobre dona i salut, en el qual reflexionem entorn del concepte salut i recopilem informació sobre els efectes tòxics dels tampons, les compreses,etc. Així com parlem també d'alternatives, encara no gaire conegudes en aquell moment en els nostres entorns, com el keeper o les compreses de roba. Amb el dossier apunt fem unes JORNADES DE DONA I SALUT als carrers de Manresa per difondre aquest treball intern que havíem estat fent els darrers mesos. Al mig de la plaça Europa muntem debats, xerrades i tallers entorn aquesta temàtica. En les mateixes jornades també hi ha espai per a l'acció; organitzem també una cercavila pels carrers més comercials de la ciutat. Una quarantena de dones disfressades representat diversos rols atribuïts al gènere femení recorrent el centre de la ciutat, que és on s'aglutinaven i s'aglutinen encara a dia d'avui totes les botigues pertanyents a les multinacionals tèxtils com Inditex, entrant a les botigues i cridant lemes en contra de la violència que s'exerceix contra les dones.

A finals de l'any 2004, en un moment de molta força interna veiem la necessitat i la importància de tenir i crear un espai propi. Des d'una visió de lluita antipatriarcal lligada totalment a la lluita anticapitalista, decidim okupar un espai a la ciutat. Després d'uns mesos de preparació i debats varis, ja que per moltes de nosaltres era la primera okupació, al març de 2005 okupem el CSO La Tremenda, un antic taller de reparació de maquinària propietat de FECSA–ENDESA abandonat des de feia molts anys, situat al carrer Hospital xamfrà amb el carrer St. Salvador número 24 - 26 .

L'espai okupat requeria molta feina ja que portava molts anys abandonat, i els olis de maquinaria i brutícia vària eren presents en tot l'espai. Podríem dir, sent sinceres, que ens havíem posat en un "cau de merda" literalment, però la il·lusió, les ganes, la ràbia, l'energia que teníem en aquell moment com a col·lectiu van fer que més enllà d'això hi visualitzéssim un espai on construir, debatre, lluitar , crear complicitats, combatre i enfortir-nos tan personalment

com col·lectivament. Així que durant el primer any ens vam centrar bàsicament en rehabilitar l'espai.

Aquesta època va ser molt intensa, ja que d'una banda intentàrem, amb l'ajuda de vària gent propera, aprendre a fer totes les tasques nosaltres mateixes (electricitat, obra, etc), fet que ens va suposar viure un procés molt enriquidor (i és que sovint de forma "inconscient" i subtil en les okupacions mixtes es tendeix a fer un repartiment de tasques molt marcat pel gènere). D'altra banda, aquesta necessitat de centrar els esforços i el temps en la rehabilitació de l'espai va fer que haguéssim de deixar de banda la resta d'activitats que estàvem duent a terme abans de l'okupació (debats, accions al carrer, etc) almenys per un temps; però alhora ens va permetre que es creés la confiança i la complicitat necessàries com per (re)plantejar-nos i definir la direcció que volíem adoptar.

Finalment, un any després, a la primavera del 2006 aconseguim que l'espai estigui condicionat, i inaugurem per fi el CSO La Tremenda. A partir d'aquest moment reprenem els debats interns, amb la posada en comú de les inquietuds de cadascuna, i de mica en mica comencem a donar vida al CSO La Tremenda i a obrir-lo així de cara enfora. Al llarg d'aquests anys, des del 2006 fins a l'actualitat (2014) el CSO La Tremenda ha estat l'espai del col·lectiu Columna Clitoriana, on hem organitzat innumerables activitats i on paral·lelament hem pogut viure un procés intern de desconstrucció d'aquells rols i estereotips que al llarg de les nostres vides ens han marcat com a vàlids, i un qüestionament i redefinició dels nostres hàbits, actituds, reaccions, sentiments i formes de relacionar-nos entre nosaltres i amb les altres. Tot això ha estat un creixement i enfortiment col·lectiu que a èpoques ens ha portat a treballar de cara endins; mantenint debats, elaborant materials de lectura (vam escriure el llibre *El traç de les invisibles*. Reflexions entorn el treball des d'una perspectiva de gènere) etc. Altres èpoques el nostre objectiu ha estat al carrer, fent accions i campanyes de denúncia (per exemple la campanya contra la multinacional Inditex), desestabilitzant la quotidianitat marcada per la falsa pau social o donant la nostra visió de certs esdeveniments que succeïen a la ciutat o a l'entorn (per exemple durant el saló del porno a la ciutat de Manresa, en el que es reivindicava que "un altra porno és possible!"). En altres moments l'objectiu ha estat simplement reubicar-nos i veure de què teníem ganes, saber si volíem continuar el projecte o no i de quina manera. I és que durant nou anys no sempre l'energia i l'empenta acompanyen el projecte.

> **"La Tremenda ha estat l'espai de la Columna Clitoriana, on hem organitzat innumerables activitats i on paral·lelament hem pogut viure un procés intern de desconstrucció d'aquells rols i estereotips que al llarg de les nostres vides ens han marcat"**

Però el CSO La Tremenda també ha estat un espai on persones i col·lectius afins han pogut participar de l'espai utilitzant-lo per fer trobades, per organitzar-hi xerrades, tallers,etc. Som moltes les que al llarg d'aquests anys hem passat bones tardes en aquest espai feminista, escoltant i participant de xerrades de temàtiques ben diverses com l'educació, el control social, la salut, el sistema carcerari, els conflictes armats, la contracultura,… també som moltes les qui hem compartit anècdotes inoblidables, d'aquelles que no ens cansarem mai d'explicar, a les kafetes de la Tremenda. Kafetes que més enllà de ser una forma d'autogestió han servit per compartir moments, per tenir debats (de barra sí, però debats!) i per acostar-nos unes a les altres teixint afinitats. Moltes també haurem estat en les múltiples sessions de projeccions de pel·lícules i documentals , en les què podies veure't un té, menjar creps, pastissos, fer una birra o comentar amb la del costat qualsevol cosa graciosa si el documental era avorrit (i és que amb 9 anys no sempre hem fet coses superinteressants!).

>> Cartell d'inauguració 2005

>> Portada del dossier *Oculta però evident*

>> Cartell d'algunes kafetes del CSO La Tremenda

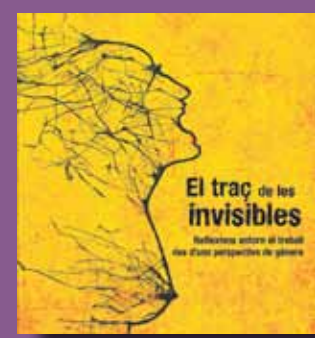

>> Portada del llibre *El traç de les Invisibles,*

>> Cartell de boikot a Inditex

>> Cartell taller fotografia

>> Cartell del cile *Economia, crisi i gènere*

>> Cartell del cicle audiovisual *Dona i treball*

>> Cartell del cicle documental *Dona i Conflicte armat*

>> Cartell xerrades 2010

>> Cartell tallers *Autogestiona't el 2012*

Algunes altres haurem participat dels diversos tallers que hem compartit com els d'electricitat, fotografia, autogestió de la salut, etc. amb els què hem pogut enfortir-nos i adonar-nos que són moltes les coses que estem capacitades per fer malgrat ens eduquin per limitar-nos.

Altres potser només recordareu algunes de les festes d'aniversari de la Tremenda en les què la música, una mica d'alcohol i els karaokes treient el millor de cadascú! I és que som moltes les qui hem viscut la Tremenda, moltes les qui hem fet que aquest projecte seguis viu al llarg d'aquests nou anys, moltes les qui ens l'hem sentit molt més que un espai alliberat a la ciutat, moltes les qui hem compartit tristeses i alegries...

Dins d'aquelles parets no tan sols hi hem confabulat lluita, també hi hem respirat ruptura, enfortiment, transgressió, superació, deconstrucció, suport mutu, autogestió, afinitat…

I és que quan el dilluns 3 de març del 2014 vam arribar corrents, alertades per algunes veïnes properes, i vam veure com uns operaris -mercenaris- estaven destruint a cops de mall tot allò que dia rere dia durant nou anys havíem anat fent créixer amb esforç, empenta i energies inacabables…. La ràbia, només la ràbia va bategar dins nostra.

I és per això que tal i com vam cridar i els seguirem cridant: **podran desallotjar el nostres espais, però mai les nostres idees, perquè nosaltres tenim clar que en un lloc o en un altre seguirem destruint i construint realitats d'insomni.**

"Dins d'aquelles parets no tan sols hi hem confabulat lluita, també hi hem respirat ruptura, enfortiment, transgressió, superació, deconstrucció, suport mutu, autogestió, afinitat…"

Dones...

El fet de crear un col.lectiu només de dones a una ciutat com Manresa va portar molta cua. En uns inicis eren més que recorrents els comentaris i les critiques pel fet de ser un col.lectiu només de dones, i no només per part de persones més llunyanes sinó també per part de persones properes amb qui algunes de nosaltres haviem compartit altres espais polítics.

El per què només dones es pot extendre tant al crear un col.lectiu com a l'okupar un espai només amb dones. El fet de treballar amb i per a dones respòn a una estrategia d'assenyalar específicament l'explotació patriarcal, i crear nexes d'unió entre nosaltres per combatre i donar resposta a tot allò que ens afecta com a dones i ens converteix en esclaves.

Algunes de nosaltres formavem o haviem format part d'altres col.lectius mixtes, i per nosaltres hi ha una diferencia abismal. En la majoria dels col.lecius mixtes el gènere no es treballa de forma transversal, sinó que és un tema més a les assemblees com poden ser: la lluita anticarcerària, la lluita contra l'especulació, contra l'explotació animal, etc. En molts col.lectius mixtes s'acostuma a parlar de gènere de forma aïllada i a donar-hi una importà ncia relativa, prioritzant sovint altres temes. Això és un altre dels motius pels quals vem sentir la necessitat de trobar-nos només dones. Per nosaltres, la lluita contra un sistema capitalista suposa també una lluita antipatriarcal, considerant el gènere com a transversal en qualsevol front de lluita.

Al principi ens vem estar reunint al CSO Na Bastardes, però al cap de dos anys vam veure la necessitat de buscar un espai pròpi per compartir les nostres inquietuds. El procés d'okupació ja se'ns plantejava com un repte i un mitjà més de denuncia contra el sistema i un dels seus pilars bàsics: la propietat. Per nosaltres el fet d'okupar un espai només de dones era evidenciar que la lluita contra el patriarcat no es pot separar de la lluita contra el sistema.

Encara que l'espai fós okupat i gestionat per dones, des del principi la Tremenda ha estat un espai mixte i, excepte algunes activitats o tallers específics que hem realitzat, ha estat un espai d'intercanvi, d'aprenentatge i de lluita tant d'homes com de dones.

"Crear nexes d'unió entre nosaltres per combatre i donar resposta a tot allò que ens afecta com a dones i ens converteix en esclaves"

Portem un nou món als nostres cors

Tot i les multes interposades per la policia local de Berga a través de l'ordenança de civisme la campanya no s'atura

Barrikada

Berga, maig de 2014

Des de fa unes setmanes desenes de cors rojos i negres apareixen a les parets de Berga —i mes recentment també al Bages— acompanyats del lema «portem un nou món als nostres cors». Cors de tots els tamanys i per tots els racons: des dels petits —replicats fins la sacietat— passant pels murals de tamany mitjà, més visible, fins al mural gegantí situat a la C-16. Es tracta de l'extensió de la campanya iniciada ja fa uns mesos per Acció llibertaria de Sants i que s'està replicant mica a mica per tot el territori català allà on hi ha grups anarquistes. La frase triada correspon a l'històric militant anarquista lleonès Bonaventura Durruti, mort en combat al front de Madrid al novembre de 1936, i resumeix la voluntat de canvi de sistema que fa més de dos cents anys que defensen les anarquistes. Contra tota autoritat, contra tota explotació ja resaven les i els anarquistes que aquell estiu de 1936 van prendre les armes contra el feixisme i contra el capitalisme. La història oficial els ha menystingut, oblidat o manipulat però l'ideari de transformació social radical segueix viu i amb més raons que mai, en un context de crisis econòmica com el que ens estan fent patir. En realitat la frase sencera de Durruti és: «portem un nou món als nostres cors, aquest món està creixent en aquest instant» fent clara referència al procés revolucionari iniciat a l'estat espanyol i sobretot a Catalunya un cop iniciada la guerra civil. Molt lluny queda aquell estiu del 36 i el moviment anarquista no és l'ombra del que va ser. Tot i això les idees antiautoritaries tenen més vigència que mai.

Contra el principi d'autoritat

La campanya ha anat acompanyada en molts casos de l'edició d'un fulletó on es fa un repàs històric de les lluites anarquistes fins a dia d'avui i es tracten qüestions més ideològiques com el principi d'autoritat. És la crítica al poder en sí mateix el que diferencia la idea anarquista d'altres opcions revolucionàries. El principi d'autoritat i d'obediència s'assumeix de manera acrítica pel conjunt de la societat convertint les persones en súbdits que no poden desenvolupar-se lliurement i que necessiten de la supervisió permanent d'un estat. L'anarquisme aposta per l'autoorganització, la no delegació i en definitiva per l'emancipació humana en col·lectivitat. L'estat, les institucions, acaben per servir sempre una classe aliena a la classe dominada i explotada (o sigui la majoria) i amb interessos oposats a la classe dominant o explotadora. Per això els i les anarquistes rebutgen la participació institucional. Pels i les anarquistes les finalitats no justifiquen mai els mitjans i són aquests els què determinen la finalitat, per això han de ser coherents amb el que diuen en el seu dia a dia.

Pels i les anarquistes les finalitats no justifiquen mai els mitjans i són aquests els que determinen la finalitat

Per això han apostat per combatre l'autoritat i la injustícia a la vegada que construeixen una societat nova aquí i ara. De nou una frase de Durruti exemplifica aquesta voluntat: «Heu organitzat ja la vostra col·lectivitat? A què espereu? Ocupeu les terres! Organitzeu-vos de manera que no hi hagi caps ni paràsits entre vosaltres. Si no feu això, és inútil que continuem endavant. Hem de crear un món nou, diferent del que estem destruint».

Un nou món, avui

Mentre el capitalisme es reestructura a través de la seva enèsima crisi la classe dominada ens veiem obligats, com sempre, a pagar els seus plats trencats. La democràcia s'ha descobert una farsa quan les polítiques econòmiques venen d'un altre lloc i els drets arrencats amb anys de lluites estan sent suprimits d'un dia per l'altre. Estem veient com els de dalt fan tot el possible per mantenir els seus privilegis mentre molts de nosaltres encara no ens creiem que això estigui passant. El sistema, basat en fortes desigualtats socials, està mostrant la seva cara mes dura, també a casa nostra. Economistes i intel·lectuals mesells s'afanyen a justificar un seguit de mesures que porten a l'empobriment generalitzat dels que encara teníem alguna cosa, tot per salvar un sistema que necessita créixer de manera infinita però en un planeta finit. Tot plegat un despropòsit absurd. Els que sí que ho tenen clar són els estats, que han incrementat els pressupostos en material antidisturbis i planejat l'enduriment del codi penal davant de les esperades protestes socials. Mentrestant el nacionalisme, un cop més, està servint per apaivagar la possible contestació social en pro d'una unitat interclassista nacional. El quid de la qüestió no és aquest, sinó si serem capaces de reaccionar davant d'aquesta ofensiva amb la mateixa virulència. Cal recuperar i estendre la desobediència, la revolta, la insurrecció i l'acció directa que han caracteritzat històricament les lluites del nostre territori i on les idees anarquistes hi han calat amb força. Cal denunciar, com sempre s'ha fet, les institucions i plantejar la batalla allà on és possible guanyar alguna cosa: al carrer.

L'ordenança de civisme de Berga contra la campanya

A mitjans de març i en el marc de la campanya una patrulla dels mossos va retenir i identificar a varies persones que realitzaven un dels murals en una tàpia d'obra, de la mateixa manera van confiscar tot el material emprat per la seva realització. També en el transcurs de la realització del mural a la C-16 els mossos van tornar a identificar als companys que feien el mural.

Dies després i estant davant del lloc de treball una de les companyes identificades va ser interceptada per un cotxe patrulla dels mossos d'esquadra. Un dels mossos de la unitat, amb ulleres de sol i sense sortir del vehicle, va cridar la companya perquè s'atansés fins al cotxe. Amb to xulesc li va demanar: «em coneixes?» la companya va respondre que no. Seguidament el mosso li va preguntar; «no t'ha arribat res?» la companya va respondre altre cop negativament, «doncs ja t'arribarà» va sentenciar el mosso just abans de marxar. Efectivament, dies després arribava a quatre companyes un procés sancionador en base a l'ordenança de civisme de Berga. El plec de càrrecs anava firmat per la inspectora de la policia local Vizuete i per l'alcalde de Berga i pot suposar una sanció de fins a 750 euros per a cadascú dels denunciats en base a l'article 46 de l'apartat de contaminació visual de l'esmentada ordenança. Revelador que per les autoritats competents un cor roig i negre i la frase de «portem un món nou als nostres cors» sigui considerat contaminació visual. Recordem que l'ordenança de civisme és un corpus legal que regula de manera minuciosa tots els comportaments a la via pública i que, per tant, permet aplicar-la discriminadament per les autoritats locals de torn contra qui vulguin. De la mateixa manera i tal i com es va denunciar en el seu moment, (veure *pèsol negre* núm. 31,32,33,34...) és una ordenança classista que persegueix a la pobresa amb articles com el que prohibeix la mendicitat o el reciclatge de menjar. També va dirigit contra els col·lectius contestataris ja que prohibeix penjar cartells o posar pancartes a la via pública entre molts d'altres articles encaminats al control social. A més, es dóna el cas que aquesta ordenança va ser maquillada, aprovada i defensada —a ultrança—, després d'un procés falsificat de participació ciutadana, per la CUP de Berga, tot això a esquenes de l'assemblea autònoma que portava mesos lluitant contra l'ordenança i les multes que se'n derivaven.

Més multes contra membres de col·lectius llibertaris

Aquests 3.000 euros de multa (quantitat que representa la suma de la quantia màxima a la que s'enfronten aquestes 4 persones) se sumen als 400 euros interposats contra dos membres més de col·lectius llibertaris berguedans. Els fets es remunten al Primer de Maig de 2013 quan una petita manifestació va assenyalar alguns culpables de la crisis actual amb l'empasquinada de les seves seus. Dos mossos de paisà van seguir la marxa i van denunciar dos dels manifestants sense que aquests mai fossin identificats. Això fa pensar que els mossos de Berga tenen fitxers il·legals sobre la filiació política d'activistes locals.

Malgrat les multes, que sumen fins a 3.400€, els col·lectius llibertaris segueixen en lluita

Totes les multes han sigut recorregudes però l'ordenança de civisme segueix vigent, això sí, ara amb el nom de «convivència i via pública». Independentment del que passi amb les multes sempre és un molt bon moment per ressuscitar la lluita contra l'ordenança de civisme de Berga en un marc antiautoritari. Un bon moment per denunciar la repressió contra qui lluita i seguir, com ja s'ha fet, amb la campanya dels cors sense doblegar-se a la voluntat del polític local de torn ni dels seus matons. Perquè al cap i a la fi portem un món nou als nostres cors, més enllà de polítics i d'autoritats.

La història anarquista com eina de lluita

Winchi

Manresa, maig de 2014

L'anarquisme i els seus pensadors han donat molta importància a la reflexió sobre el funcionament dels diferents sistemes socials i sobre tot els sistemes basats en l'estat-nació i el capitalisme, que van ser sobre els quals van aparèixer les idees que denominem com anarquisme, malgrat que al llarg de la història podem identificar pràctiques i idees semblants a les idees anarquistes. L'autoritat, l'estat, la religió, el patriarcat, la propietat, el suport mutu, l'amor, etc.; són temes que l'anarquisme a abordat i han estat sempre presents en la teoria anarquista i en els debats del moviment. Lluny de la imatge que vol donar el poder de l'anarquisme com un moviment format per analfabets, els anarquistes han donat molta importància a la formació intel·lectual i al coneixement. Dins de l'anarquisme hi ha hagut grans científics i pensadors que en el seu moment van revolucionar el pensament dominant: Kropotkin —desmuntant la teoria de Darwin (basat en la competitivitat com factor d'adaptació i descobrint que el suport mutu es imprescindible per l'adaptació al medi)—, Proudhon —atacant l'idea de propietat i considerant-la com un robatori— o a Catalunya Francesc Ferrer i Guardia i la seva pedagogia alliberadora; són alguns exemples de pensadors anarquistes i les seves aportacions.

A part dels pensadors un dels grans mèrits de l'anarquisme ha sigut la seva tasca cultural que va aconseguir arribar a amplis sectors de la població i de les classes baixes. A cada poble, a cada barri hi havia un ateneu on no solament es difonia l'ideal anarquista sinó que es formaven culturalment les classes populars en matèries tant diferents com: història, economia, medicina, geografia, etc.

Malgrat les seves aportacions al món de les idees, l'anarquisme ha quedat relegat a un segon pla dins les ciències socials i ha sigut invisibilitzat a diferència del marxisme, que va tenir i encara té molta presència dins les esmentades ciències. L'anarquisme com a teoria ofereix nombroses possibilitats d'anàlisis a les ciències cocials i molts dels temes sobre els que l'anarquisme ha donat importància al llarg del temps, avui dia hi són en els debats de les ciències socials: el gènere, el poder, la relació cultura-natura, etc.

L'anarquisme es presenta en moltes ocasions com el parent pobre del marxisme, teòricament una mica coix, això es deu a què a diferència del marxisme l'anarquisme no s'ha convertit en una teoria tancada ni s'ha basat en la figura del gran pensador, com el marxisme ha fet amb Marx. L'anarquisme en donar molta importància a l'horitzontalitat i a la no imposició ha generat una gran diversitat teòrica i pràctica. Els principis bàsics de l'anarquisme —autoorganització, associació voluntària, suport mutu— , es refereixen a formes de comportament humà que es considera que han format part de la humanitat des dels seus inicis o com a mínim d'algunes societats sense estat.

Davant l'academicisme històric apostem per una història militant

En els últims temps s'ha posat de moda dins el món acadèmic la història de l'anarquisme, el que ha portat a la proliferació de nombrosos treballs d'investigació sobre el món llibertari, fins al punt que dins del món acadèmic han sorgit els especialistes en l'anarquisme. Sense voler desprestigiar la tasca dels historiadors que s'han dedicat a fer història de l'anarquisme, els anarquistes hem d'apostar per una història militant que estigui lligada amb el moviment anarquista actual i amb la lluita. Tenim bons exemples de militants anarquistes que des de dins del moviment s'han dedicat a fer història i en alguns casos han escrit fets que havien viscut en primera persona, com poden ser els treballs de Josep Peirats sobre la revolució social o Abel Paz que va acompanyar la seva militància amb la recerca històrica.

L'altre dia escoltava una entrevista a Ràdio Bala a la hitoriadora Dolors Marin on deia que no entenia la història sense vincular-la a la militància política i parlava del seus treballs històrics que tenien com objectiu la recuperació de la memòria dels maquis anarquistes que van lluitar amb les armes contra el franquisme una vegada acabada la guerra.

Fugint del còmode academicisme, hem d'apostar per una història anarquista que ens serveix per seguir endavant en la nostra lluita. Trencant el mite de l'objectivitat, ens hem de posicionar al costat dels oprimits que lluiten davant el seus amos. Això no vol dir que els nostres treballs no hagin de ser rigorosos, estar ben documentats i les fonts contrastades sinó que hem de ser conscients que les causes per les que van lluitar milers i milers d'anarquistes encara estan vigents, és per tot això que davant el conflicte social actual ens posicionem. D'aquesta manera trenquem amb els qui volen fer de les nostres idees una cosa del passat afirmant que en l'actualitat no tenen sentit. D'aquesta manera critiquem els historiadors que parlen molt bé de la lluita de la CNT, de las vagues de principis del segle XX però si en la actualitat es trenca la pau social i en una vaga hi ha disturbis es posen les mans al cap. Recuperem la nostra història com una eina de lluita més en el present o com diria algun historiador: comprendre el passat per transformar el present.

La nostra història una eina més per lluitar en el present

És a través de les biografies dels lluitadors anarquistes com podem descobrir a persones com nosaltres, que en el seu moment van fer de les seves idees una amenaça pel poder. Aquestes terres estan plenes de personatges que van plantar cara al poder, vides com la d'Agustín Rueda nascut a Sallent i que va ser empresonat el 1977 per la seva militància llibertària acusat de diferents sabotatges.

Agustín Rueda va ser assassinat el 1978 pels carcellers que el van apallissar en descobrir un túnel que l'Agustín junt amb altres presos havien fet per fugir de la presó. Aquest exemple és un més dels milers i milers de militants anarquistes que van lluitar i morir per les seves idees.

No hem d'oblidar que el Bages té una llarga trajectòria de lluita anarquista i que les idees i pràctiques anarquistes van tenir molta força. Recordem la Revolta de l'Alt Llobregat o els Fets de Fígols de 1932 on es va dur a terme una vaga general, de caràcter revolucionari, entre els dies 18 i 23 de gener de 1932 i que va tenir un seguiment important als sectors miners i del tèxtil. La protesta s'inicià a Berga i arribà a les mines de Fígols, on els anarquistes van proclamar el comunisme llibertari. Iniciada la vaga general revolucionària, el moviment es propagà cap a d'altres poblacions mineres com

Balsareny, Sallent, Cardona i Súria, on els vaguistes es van fer els amos de la situació. La resposta fou una dura repressió. El govern de la República ordenà la intervenció de l'exèrcit i Manresa quedà ocupada militarment com a centre d'operacions per controlar tota la comarca. Molts miners foren detinguts i alguns d'ells van ser empresonats i fins i tot deportats a l'Àfrica. Ahir com avui la repressió existeixi quan hi ha lluita.

Hem de donar importància a generar coneixement de la historia de l'anarquisme, les seves lluites, les seves revolucions, els seus pensaments, les diferents tendències i com no, també dels seus errors i dinàmiques negatives. D'aquesta manera el coneixement històric ens pot servir no per idealitzar temps millors sinó per aprendre de les lluites del passat i per adonar-nos que les nostres idees i formes de fer han tingut molta presència en aquestes terres, per seguir endavant en la nostra lluita en veure que formen part d'una dinàmica històrica: la d'aquells que al llarg dels temps han plantat cara a les desigualtats i les injustícies lluitant per combatre la dominació.

El coneixement de la nostra història com a moviment ens connecta amb tantes altres lluitadores que van viure en altres temps i que tenien amb el seus matisos les mateixes idees i valors que tenim nosaltres ara i ens ubica com actors actius que lluiten en l'actualitat davant aquest sistema autoritari basat en el capitalisme i en l'estat. Es per això que esdeveniments com la marxa dels maquis que cada any es realitza al Berguedà són molt necessaris, així com tenir els nostres arxius i biblioteques. La reconstrucció del nostre passat igual que la recuperació i la creació de memòria de lluita són molt importants en uns temps postmoderns on ens volen fer creure que la història ha acabat, que el capitalisme i la democràcia són el millor sistema al que podem aspirar i que la lluita ja no té sentit. Vivim en uns temps convulsos on aquest sistema ja no pot garantir ni la supervivència de moltes persones, fins i tot en el denominat «primer món» on l'explotació es fa cada dia més latent i les contradiccions del capitalisme es mostren en forma de: destrucció de la natura, augment de la desigualtat, dominació d'una majoria en mans d'una minoria, etc., és per això que avui més que mai les idees anarquistes tenen vigència i tenim les mateixes raons per lluitar que les que van tenir els anarquistes d'altres temps.

Subscriu-te al Pèsol Negre! Vols rebre el pèsol negre a casa? Vols col·laborar amb aquest projecte de premsa llibertària?

Nom i cognoms: .....

Adreça completa: .....

Adreça de correu electrònic: .....

Número de compte:.....

Indica la teva col·laboració anual:

☐ 10 euros // ☐ 30 euros // ☐ 60euros // ☐ 80 euros // __ euros

☐ No m'envieu la revista que ja l'agafo als comerços

Envia'ns aquesta butlleta degudament omplerta a: **Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. del Balç 4, baixos esquerra - 08600 Berga**
O bé a: **info@pesolnegre.info**

Sensibilitat química múltiple, una malaltia sistèmica, femenina i no reconeguda

Les persones afectades per aquesta malaltia són sentinelles de la societat, que ens avisen que el nostre estil de vida ja ha arribat al punt de l'autodestrucció. Ens afecta a totes, però degut a característiques personals, genètiques, laborals s'evidencia més en unes que a d'altres

Ruda

Manresa, abril de 2014

Quan parlem de sensibilitat química múltiple (SQM) estem parlant d'una pèrdua de tolerància a agents químics molt diversos però habituals com els que podem trobar en productes de neteja, colònies, dissolvents, etc; com també a les ones electromagnètiques que, cada vegada més, envaeixen el medi degut a la telefonia mòbil, ones wifi, entre d'altres. Aquesta pèrdua de tolerància es pot produir per una sobre exposició a un producte tòxic, com passa per exemple amb les treballadores que s'han vist afectades per una fumigació o bé pot produir-se per una exposició reiterada a petites dosis. Per exemple, una persona que treballa amb un dissolvent que té una concentració d'un producte tòxic al que repetidament hi estan en contacte (treballadores de la neteja, perruqueres, infermeres). Aquest trastorn, molt més freqüent en dones, pot anar associat a la fibromiàlgia i a la síndrome de la fatiga crònica.

Símptomes

Els símptomes de la SQMe són molt diversos i poden afectar diferents sistemes i òrgans. Les qualitats d'aquests símptomes, com la durada, la recurrència i la cronicitat, també acostumen a ser molt variables.

Els sistemes afectats acostumen a ser el sistema nerviós central i perifèric, els òrgans sensorials (oïda i ulls), l'aparell respiratori (nas, boca i coll inclosos), el sistema cardiovascular, endocrí, musculoesquelètic, l'aparell gastrointestinal i el reproductor, la bufeta i la pell.

Els símptomes més freqüents incideixen en els sistemes nerviós central (mal de cap o pressió, fatiga i manca de capacitats cognitives), respiratori i gastrointestinal.

Durant una crisi produïda per l'exposició a algun tòxic, els principals símptomes són: ofec, irritació de la pell, de les mucoses i de les vies respiratòries, cefalea, confusió mental, nàusees, diarrea, fatiga extrema, dolor osteomuscular i malestar general que impedeix continuar en un ambient determinat.

Pandèmia?

Actualment afecta a un 5% de la població mundial, hi ha una incidència 8 vegades superior en dones que en homes (una causa pot ser el tipus de professions a la què històricament s'hi han dedicat majoritàriament dones). Actualment amb els índex de contaminació ambiental als que estem sotmeses són més persones i cada vegada més joves que es van tornant hipersensibles. Amb això hem d'afegir que cada vegada hi ha més persones que tenen en la seva genètica un nivell de tolerància menor que els seus progenitors, ja s'han analitzats cordons umbilicals carregats de químics.

Tot i aquesta conjuntura s'està lluny de reconèixer-la com a malaltia. L'excusa és que la comunitat científica no es posa d'acord, ja que la malaltia pot presentar símptomes i graus d'afectació molt diferents. A l'hospital Clínic de Barcelona entre els anys 2001 i 2008 van atendre moltes persones afectades per aquesta malaltia; però al 2008 la direcció del centre va decidir que no podien atendre a més pacients afectades per alguna hipersensibilitat química o ambiental per falta de protocol específic.

Malaltia sistèmica

I és que aquesta malaltia qüestiona de fons el modus de vida imperant. Qüestiona com mengem. Una alimentació basada en els productes químics a base de fertilitzants, pesticides i herbicides (una de les recomanacions per intentar que la malaltia no progressi és l'alimentació ecològica). Com ens comuniquem. Cada vegada més dependents de la telefonia mòbil i la connexió perpètua i immediata a internet, provocant que l'aire estigui ple d'ones electromagnètiques, les quals no veiem però ens afecten. Com ens movem. Sempre amb el cotxe quasi mai a peu o bicicleta provoca que els nivells de contaminació atmosfèrica siguin irrespirables per aquelles persones més sensibles. Com ens netegem, aquesta fal·lera per la suposada higiene que ens sotmet a una constant i reiterada exposició a la química.

És una malaltia incòmode que si se l'escolta provoca integrals i necessaris canvis personals i socials.

Recordant a la companya Concha Liaño...

Pep i tu

Berga, abril de 2013

El passat dissabte 19 d'abril va morir a Caracas la companya Concha Liaño Gil, anarquista, feminista, una de les impulsores de Mujeres Libres i activa revolucionària el juliol de 1936.

Que la terra et sigui lleu companya!

El novembre de 2011 vam entrevistar la Conchi a casa seva a Caracas i vam publicar l'entrevista a el pèsol negre número 56, gener, febrer i març de 2012. Podeu llegir l'entrevista en línia a: www.bllibertari.org/mor_concha_liano.html

Mor l'indomable Antonio Ferreira de Jesús

Compx

Manresa, abril de 2014

Recentment, i amb una mica de retard, ens hem assabentat de la mort del company António Ferreira de Jesús. L'Antonio era natural d'Oliveira do Bairro i morí el 6 de novembre del 2013. Dels 73 anys que tenia, en passà 52 empresonat a Portugal, un cas inèdit a Europa.

Inconformista amb les desigualtats socials i amb el terrible terrorisme que constitueix la violència econòmica, s'oposà al robatori de la vida, al treball assalariat i començà a expropiar a la classe dominant. Solidari, generós, home de paraula, sempre al costat dels seus companys. Impregnava ànims, força interior i resistència per tirar endavant la lluita contra el poder. Transpirava revolta per tots els porus: tanta que moltes vegades era vist i sentit com una bomba a punt d'explotar.

A la seva tomba en el cementiri de Portimao, s'hi pot llegir: <<Altiu, indomable, enemic de la autoritat, el teu somni de llibertat mai serà destruït! Amor i anarquia! Dels teus companys.>>

Si voleu saber més de la intensa vida de l'Antonio trobareu una petita biografia seva al web: http://www.alasbarricadas.org/noticias/node/28081

Antonio, que la terra et sigui lleu company.

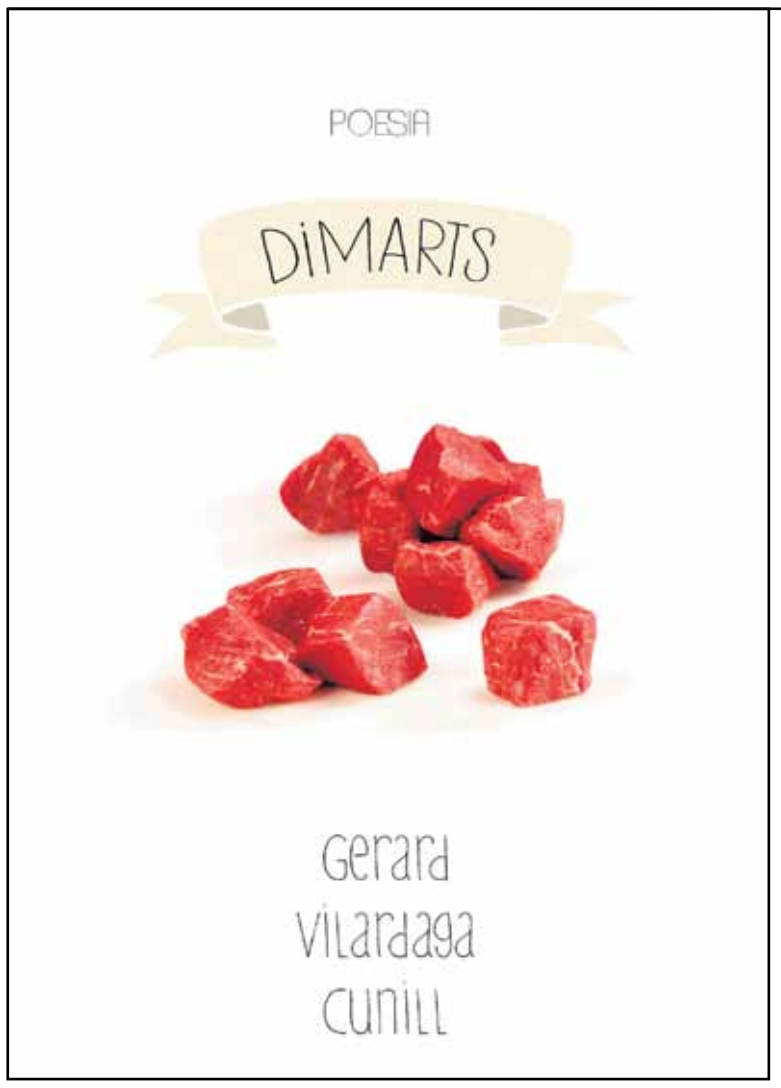

Dimarts

Gerard Vilardaga
CEJEB i Konvent.0
Berga, 2013

Judith Cobeña i Guàrdia
Berga, març de 2014

Dimarts, dimecres, dijous, divendres, dissabte, diumenge, dilluns i altres dies de guardar, de guardar-nos dels mals auguris, de la mala astruga, del mal d'amors i de la pluja fina, en Gerard escriu com qui menja préssecs a boca plena i et fa sentir la dolçor de cada mossegada mentre te'l mires, o el llegeixes, sense deixar-se entabanar, aquests dimartstari en dóna fe.
Fe, una paraula d'aquelles que pesen, que per qui el coneix, potser d'entrada els sona estranya, però després de llegir DIMARTS personalment em queda clar que en Gerard és un creient. És creient perquè és un descregut amb arguments de pes, apresos a les facultats ortodoxes d'aquí i de l'estranger, perquè la feina aquesta de 8 a 3 li dóna perspectiva vital i no es deixa vinclar, tot sucumbint-hi, al desànim del viure, del desitjar, del tornem-ho a provar tot i que sap que si ha anat fatal, la probabilitat indica que hi tornarà a anar.

No trobarem dreceres falses en els seus poemes, ens exposa el sexe, el desig, el desamor, la tristesa, l'astorament i el desmenjament de més d'un dimarts al costat de la voracitat, la lleugeresa, la cerca sense pudor de la millor postura, de l'avidesa per provar tots els conys possibles del seu entorn, com si es tractés d'un viatge iniciàtic, conscient que només és pulsió humana, mascle i terrenal, sabedor que el temps s'escapa entre els dits i cal aprofitar cada ocasió sense donar-hi massa voltes, sabent, això sí, que hi voltarem després, en els dies posteriors, o a les hores que vindran sigui caminant vora la platja bruta de la ciutat, sigui perdut en un hotelet de tercera amb les comoditats justes. Hi ha poemes cafres i poemes dolcíssims, poemes a la ratlla del pornògraf i poemes sublims (La petita evasió), poemes de cada dia i poemes endiumenjats, poemes per passar l'estona i poemes que et fan tornar a la primera ratlla tres vegades per assaborir i descobrir exactament quin devia ser el paisatge emocional en el que foren escrits, quina cara d'aquest Gerard és la que hi ha al darrera: el Gerard núvia? El Gerard Kinoplatz? El Gerard pirata? El Gerard espantat? El Gerard familiar? L'amic o l'enemic? Diria que el que més present hi trobarem és el que es vol invisible aconseguint que te'l miris i el vegis, justament per aquesta capacitat tan seva, de no ocupar l'espai dels altres però fer sentir que hi és present. Aquests dimarts ens portaran vers a vers a la introspecció sense fatuïtat (ell mai no ho faria), una mirada lúcida sobre una paraulota molt de moda, la masculinitat, un home que parla dels homes i de la seva relació amb les dones, la dona, la que el fa sentir únic, la que el fa sentir una merda, la que l'ha traït, la insuportable o la imprescindible i tots ells i elles, ell i ella són dibuixats amb cruesa, quasi crueltat, no hi ha pietat a la punta d'un bisturí, al traç de la ploma d'en Vilardaga, tampoc.
Un parèntesi pels poemes que parlen de la gent de la família, la de sang, la de casa, assumint l'heretat, dibuixant-los amb traç fi, el que destil·la l'estima, el reconeixement, la mala llet també.

Finalment caldrà aturar-se en les descripcions urbanes, com es mira la ciutat, els seus racons més bruts, sòrdids, perduts i quotidians alhora, la ciutat on viu a destemps, la ciutat que forma part del seu mapa diari com a punt de fuga per transformar-se en el músic, el poeta, el transformista o l'antropòleg en hores baixes. Parla de rates i les veiem, reines dels espais quan els humans anem a fer nones, elles es passegen per aquells llocs que creiem nets en un miratge fet de publicitat institucional i profunda naivitat, ens descriu una Barceloneta feta de crits, de guiris de platja dissenyada per un oci alienant on també hi troba el desig, l'amor i el desamor o senzillament passeja les nits d'hivern suau de la Barcelona grisa.

Trobarem algun dimarts assertiu en la voluntat del deixar de fer, de deixar de ser titella d'unes emocions que el segrestaven, uns poemes on la paraula NO hi és present escrita o sense grafia, uns NO que ens evoquen uns SI en majúscula per la vida respectuosa amb el desig veraç, on la tendresa hi treu el cap i hi fa vacances pagades. No és prou dandy, o n'és massa, per renunciar a la voluptuositat, per reconèixer que donaria de nou l'ànima –si és que en té– per un altre petó, per un altre clau ben fotut, per una carícia peremptòria en qualsevol escenari possible de ciutat o de muntanya.

Dimarts és un poemari consistent. Net de cinisme. No hi trobareu paraules sobreres, està construït com les cases antigues, amb bon gust i material durador. Les finestres ben encastades, fetes a mida, cada poema està treballat i s'hi ha passat el ribot per fer encaixar la cadència de la paraula amb l'emoció provocada en dir-la, o llegir-la. Són poemes per dir en veu alta, amb públic i poca llum, amb focus zenital, potser al Konvent, potser al carrer, potser al Llantiol o al cau dels darrers anarquistes de muntanya.

Vilardaga ens remet al lirisme de Papasseit, al dir voluptuós i aspre alhora de l'Ovidi (Montllor) a l' Estellès més terrenal, els dels amants de València, i també té regust de Puntí –l'home dels mil noms i ànima polièdrica-, del Riba lúcid i malparit de bona gent com és -en Pau, no en Carles- llegir aquest *Dimarts* t'apropa a una sensibilitat que té valor perquè es mostra tal com és, sense artificis, amb el punt just de mala llet, de frustració, de vagareig i de saviesa apresa vivint entre l'amor i el desamor, l'encanteri i l'encaterinament, la quotidianitat i l'estultícia imperant dels nostres dies, les ganes de revolta i la frustració per la inacció general, són poemes carregats de present que fan palesa la necessitat de viure, escrivint o caminant, sabent-se fràgil com aquell que no ho sap, sabent-se sublim sense envanir-se, més aviat se'n fot, sabent l'hora exacta del plor, del no i del desig.

Sembla que en Gerard Vilardaga no vol lluir, i llueix justament per això. Dimarts és un poemari per dur a la butxaca tots els dies de la setmana i quan la boira baixa, o el fred, o la pluja, ens facin entristir cercant somriures allà on no se'n troben, agafar-lo i obrir-lo, un cony saborós, una rata peluda, una mar grisa, o el padrí astronauta ens tornaran la connexió amb la vida, la nostra, la petita, la real. Dimarts és el gran dia.

Nacionalisme (versió III)

Un remolí de fulles senils
branques seques
i cadàvers d'insectes
s'enlaira dòcil
amb parsimònia
ple de pols
per creuar sense mirar
el camí estret que porta
a
casa.

Passa així
aliè a mi
pel meu davant
senyorial
con si no hi fos:
una brisa suau
que renova l'alè
i mou les coses petites en
cercles,
un tros enllà
c
a
u
per podrir-se amb modèstia
i fer més fèrtil aquest
tros de terra ingrata
orfe de tuteles
latifundis
i padrins.

Lola de Bellesguard

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:
pesolnegre@berguedallibertari.org

Alzina
Cafeteria Llibreria
Plaça Gispert.3, baixos
(Manresa)

BAR La Ginesta
Plaça Maragall 2
08600 Berga
93 8220067

EMERGENTS.0

Octavi Serra & Mateu Targa

Van néixer d'un ventre diferent i els seus camins no es van creuar fins a l'epígraf de l'adolescència, quan l'interès pel món començava a aparèixer. Aquest interès, ho va fer des d'un punt de vista escèptic i amb la nàusea com a base de qualsevol de les nostres reflexions.

Creuen que el canvi és possible, el problema és que pocs se'l creuen; potser per falta d'alternatives, potser perquè la iniciativa és massa dura i no es contempla en l'entramat social, o potser perquè el dit al nas fa caliu, no ho sabem.

Tots dos estan formats a la perifèria del món de l'art i, al centre, només hi passen per gaudir i buscar nous formats i noves maneres. Prefereixen observar les baralles conceptuals a aixopluc. Això sí, quan fan alguna acció, obra o el que sigui, porta implícit un concepte amb el qual creuen i volen transmetre.

Sota la tutela de Konventpuntzero, **Emergents.0** dóna suport a joves creadors amb inquietuds, passió i necessitat d'expressió a través de l'activitat artística, mitjançant la concessió d'un espai expositiu distant del concepte clàssic. Així, comerços del poble de Cal Rosal es converteixen en galeries, acollint tot tipus d'obres, des de videoart, pintura o escultura, passant per instal·lacions i fotografia. La mostra d'art, exposada anualment desde 2011, cerca trencar amb els convencionalismes, apropant l'art al públic i creant una experiència artística més interactiva entre obra-persones-espai. **Emergents.0** és dirigit, coordinat i comissariat per Sheila i Jennifer Moreno. Del 18 de juny al 2 de juliol de 2014 **http://emergents.wix.com/puntzero**

PARLEM AMB…
Una berguedana encausada pels fets del Parlament

Barrikada

Berga, abril de 2014

L'extensió de la protesta i de la combativitat arrel de la visualització de l'essència del capitalisme en forma de crisi ha provocat una dura resposta repressiva per part de l'estat. Un dels casos més paradigmàtics, és el què afecta a una vintena de persones que fóren jutjades des del passat 31 de març a l'Audiència Nacional per l'intent de bloqueig al Parlament de Catalunya del passat 15 de juny de 2011. I diem que és paradigmàtic no només pel nombre d'encausades pels fets, sinó sobretot per què implica un precedent a nivell repressiu: a les detencions selectives mitjançant els gens novedosos fitxers policials il·legals se li afegeix l'aplicació a nivell jurídic del <<delicte contra les altes institucions de l'estat>>, un delicte sense jurisprudència que es pretén extendre paulatinament a les diverses lluites socials i contestatàries.

Des del *Pèsol Negre*, entrevistem a una berguedana encausada pels fets del Parlament.

Ens pots explicar què va passar aquell dia i per què protestàveu?

El 15 de juny de 2011 era el dia que el Parlament de Catalunya aprovava els pressupostos més restrictius fins al moment i que han portat a l'actual onada de retallades. La manifestació sorgia del moviment del 15 M, un moviment molt ampli i divers que va anar agafant força a mesura que passaven els dies. Aquell dia vam sortir al carrer milers de persones, gent molt diversa però amb un objectiu comú: mostrar-los la nostra indignació i intentar «aturar el parlament» de forma massiva.

La nostra sorpresa va ser en veure que tot i el fort desplegament policial, els polítics entraven al Parlament passant enmig de totes les manifestants demostrant-nos que els importava ben poc el fet que milers de persones s'estiguessin manifestant. Ara entenem que va ser una estratègia de Felip Puig per augmentar la tensió i poder criminalitzar la protesta. En el desallotjament de la plaça Catalunya la imatge de la policia va quedar molt danyada i buscaven invertir la balança. Tot i això, no es va viure cap tipus d'enfrontament violent per part de les manifestants. Tot al contrari, la violència va venir per part de la policia que de bon matí ja va realitzar diverses càrregues per caldejar l'ambient.

Durant la primera setmana d'octubre del mateix 2011 es van produir les vostres detencions. Podeu explicar-nos com van anar?

De detencions ni va haver de tot tipus ja que som 20 persones encausades, però totes amb una espectacularitat molt pròpia dels mossos d'esquadra: forts desplegaments i encapuxats. A mi personalment em van detenir a la ciutat de la justícia juntament amb altres imputades. Vam anar voluntàriament a personar-nos al jutjat perquè ja sabíem que estàvem imputades en el cas. Al cap d'una bona estona esperant que ens donessin la citació judicial, van entrar els mossos a la ciutat de la justícia i ens van rodejar a la cafeteria, als advocats també, per portar-nos a comissaria. Una entrada de pel·lícula...

En teoria les detencions eren per entregar-nos les citacions, però en realitat eren per fotografiar-nos i així poder comparar les nostres cares amb les proves audiovisuals. Era la primera vegada que la policia entrava a la ciutat de la justícia sense cap tipus d'ordre del jutjat de guàrdia, un fet sense precedents.

Us citen a declarar directament a l'Audiència Nacional de Madrid i sé us demana entre 3 i 8 anys de presó.

"En aquest judici no jutgen solament vint persones, sinó a tota aquella gent que surt al carrer a protestar"

Quina valoració en feu de la petició i del fet de ser jutjats per un tribunal d'excepció?

El fet de ser jutjats en un tribunal com l'Audiència Nacional és una mostra més de la mediatització i polititzàció del cas. Ells mateixos consideren que els fets ocorreguts serien considerats faltes, però li incorporen un agreujant d'intimidació ambiental per ser una protesta massiva. L'Audiència Nacional és un tribunal polític que no jutja fets, sinó idees.

En aquest judici no ens jutgen solament vint persones, sinó que jutgen tota aquella gent que surt al carrer a protestar. Busquen criminalitzar les mobilitzacions, tot creant un precedent judicial en el qual recolzar-se legalment per jutjar futures mobilitzacions.

Com s'ha desenvolupat el judici?

Doncs la primera setmana es va practicar la nostra declaració, la dels policies i la dels polítics. La dels polítics va ser especialment curiosa, cada un va declarar segons els seus interessos polítics fent campanya dins la mateixa sala de l'Audiència. Semblava inclús que cada un parlés d'uns fets totalment diferents.

D'altra banda, que la Generalitat de Catalunya i el Parlament de Catalunya vagin de la mà d'un sindicat d'ultradreta com Manos Limpias i que recorrin a un tribunal espanyol com l'Audiència Nacional demostra la falsedat del seu discurs de confrontació amb el Govern Espanyol i l'omple d'incoherències. No és més que un joc per aconseguir parcel·les de poder i una cortina de fum per amagar la misèria de les seves polítiques de retallades.

Els mitjans us van criminalitzar de debò. Com valoreu aquest servilisme dels mitjans cap al poder polític?

Els mitjans de comunicació han estat ara i sempre al servei i al costat del poder. No va ser cap sorpresa la criminalització del dia següent a la protesta. Ells creen uns fets i un discurs i el difonen fins a crear una realitat. Tenim un exemple recent molt clar: la manifestació de Madird del 22-M, l'única imatge d'aquell dia és la dels enfrontaments amb la policia i ni una dels milers de persones que van sortir al carrer.

"Els mitjans de comunicació creen uns fets i un discurs i el difonen fins a crear una realitat"

"Jo també estava al parlament i ho tornaria a fer!" Aquest es el lema de la campanya de suport a les encausades represaliades per intentar aturar l'aprovació dels pressupostos d'aquell moment. Ho tornaríeu a fer? Per què?

Clar que ho tornaríem a fer. Aquell dia la classe política es va sentir fràgil, i per això la seva resposta és tan contundent. Aquesta és l'única manera de demostrant-los que la distància que ens separa no és tan gran, i que aquesta urna de vidre en la que viuen és molt més fràgil del que es pensen.

Us heu sentit recolzades?

Ens hem sentit molt recolzades, i volem agrair tot el suport que estem rebent. Omple de força sentir que no estem soles. Agrair a totes les solidaries que es van desplaçar a Madrid per estar al nostre costat. A la gent de Madrid que ens ha acollit amb molta estima oferint-nos allotjament, menjar, suport logístic, etc... A la gent que es va concentrar cada dia que declaraven els polítics, els seus crits es podien sentir des de dins de la sala de l'Audiència Nacional. A tota aquella gent que està ajudant econòmicament. Així com als grups de suport i a les persones que han aconseguit fer que la campanya sigui forta ja sigui des de Barcelona, Granada, Jerez i un llarg etcètera.